

Víc se Amálka neptala. Rozběhla se hloub do lesa cestičkou, kudy by nikdo neprošel.

A už je vidí, ty dva. Vpředu kulhá srneček a za ním se žene myslivec Muška. Na hlavě má klobouk s kančím zubem, zelená kamizola, kalhoty s lampáskem, červené botičky. Je to sama myslivecká pýcha. Puškou odhazuje větve, co překáží.

„A já tě dostanu,“ směje se Muška sám sobě do kroku a běží za srnečkem.

Amálka zkusila prstem, kam vane vítr, a předběhla myslivce Mušku. Postavila se mu do cesty a řekla:

„Z té pušky už nesmíš vystřelit. A najdi hojíčkový list a polož ho srnečkovi na ránu, aby zas mohl běhat po všech čtyřech.“

Myslivec Muška se před pěknou panenkou nejdřív zarazil. Ale pak se opřel o svou pýchu a povídá: „To by tak hrálo, abych místo střílení dělal srncům doktora!“

A už je zas na skoku za srnečkem. Jenže když běžel kolem Amálky, ona se bystře rozhlídla, utrhla list trávy zívanky a šlehla s ním Mušku přes čelo. Muška ani nedokročil krok. Zívl si, ospalost ho povalila do mechu a usnul tak hluboce, že les nemůže být hlubší.

